

**Lidia Kazatsoki kõne Konstantin Pätsi mälestuskivi avamisel 26.02.2015.
Burashevos.**

Täna võimaluse eest sõna võtta. Õnnitlen kõiki kokkutulnuid niisugusest tähtsast kultuurilis- ajaloolisest sündmusest osavõtu puhul, nagu seda on Eesti esimesele presidendile pühendatud mälestusmärgi avamine.

Tulevikku vaatavale inimesele pole tähtsamat, kui teada ja austada oma riigi ja rahva minevikku. Ma olen väga rõõmus, et me täna austame ja anname oma panuse Eesti ajaloo ühe väljapaistvama ja kaalukama eelmise sajandi algupoolse poliitiku mälestuse jäädvustamisel. Esimesesse presidenti suhtutakse siiani erinevalt, kuid täna tahan ma märkida järgmisi fakte.

Konstantin Päts seisis Eesti riigi kujunemise juures, ta oli Eesti kodanik. Ma olen veendunud, et ta soovis kogu südamest õnne oma riigile ja rahvale.

Enne siiasõitu ma rääkisin Henn Lattiga, kes alustas Eesti esimese presidendiga tema viimastel eluaastatel toimunud sündmuste taastamist, ta pühendas aja presidendi haia otsimisele, et teadustada meid presidendi traagilisest saatusest kohas, kuhu ta oli maetud. Ja nüüd, tänu kaasteeliste, võime me selle koha märgistada mälestuskivi ja –plaadiga.

Aga alguse said siinsed kohtumised 5 aastat tagasi, kui väikene delegatsioon Eestist sellel kohal küünlad süütas. Viimastel aastatel on juba palju inimesi meie maalt sellel kohal käinud ning iga siiasõit on oma jälje jätnud, et edasi minna ning sidemeid tugevdada. Täna on meid juba 40.

Ma väga loodan, et see traditsioon jääb kestma ning tahaksin tänada **kõiki inimesi**, kes sellest osa võtnud. Avaldan tänulikkust selle siiasõidu organiseerimise eest Õppe- ja arengukeskus MTÜ Eva Studiorumile, juhatuse liikmed Ketlin Pukk ja Niina Peerna.